



Víc než hudba

Taylor Swift

CHAS NEWKEY-BURDEN

TAYLOR
VÍC NEŽ HUDBA
SWIFT

TAYLOR VÍČ NEŽ HUDBA SWIFT

NEAUTORIZOVANÝ
ŽIVOTOPIS

Chas Newkey-Burden

slovar

This updated edition published in 2024
© Chas Newkey-Burden 2014, 2024
Translation © Pavel Kaas, 2025
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., 2025
Translated under licence from HarperCollins Publishers Ltd.

Chas Newkey-Burden asserts the moral right to be identified as the author of this work.

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani využita žádným způsobem a žádnými prostředky, elektronickými ani mechanickými, včetně fotokopíí, ani zaznamenána do informačních systémů bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

Taylor Swift. Víc než hudba

Z anglického originálu *Taylor Swift: The Whole Story*,
poprvé vydaného v roce 2014 nakladatelstvím HarperCollins Publishers,
1 London Bridge Street, London SE1 9GF,
přeložil Pavel Kaas

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., Oderská 333/5,
196 03 Praha 9 – Čakovice, v roce 2025

Editorka Aneta Křížková

Redakce a korektury Jiří Kettner

Návrh obálky Agáta Petrisková

Fotografie na obálce Jamie McCarthy / Getty Images

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Vydání první

Cena na obálce je nezávazným
doporučením pro koncové prodejce.

ISBN 978-80-276-1170-6

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

info@slovart.cz

ÚVOD

Když se Taylor Swift ohlížela za rokem 2013, sotva mohla uvěřit, jak přelomových dvanáct měsíců má za sebou. Prodej jejího čtvrtého alba **Red** posunul celkový obrat jejích nahrávek za hranici 26 milionů. Mezitím byly její skladby 75milionkrát staženy, čímž se stala jedničkou digitálních singlových žebříčků **všech dob**.

Tayloriny úspěchy jsou ještě působivější, pokud je poměříte s úspěchy jiných umělců. Například na začátku roku se stala první umělkyní po Beatles, která strávila šest nebo více týdnů na prvním místě se třemi po sobě jdoucími alby.

Všech těchto pozoruhodných úspěchů dosáhla, ještě než dovršila 24 let. Přesto se mladičká Taylor musela cítit jako veteránka v branži, když jí v listopadu 2013 Country Music Association Awards udělovala cenu Pinnacle Award, která je ekvivalentem ocenění za celoživotní dílo. Takovéto pocty jsou obvykle prokázovány umělcům ve věku kolem padesáti let nebo více. Na ceremoniálu se promítala videogratulace, ve které se Julia Roberts, Justin Timberlake a Mick Jagger rozplývali chválou dívčina talentu a vlivu.

Zatímco v country branži typické spíše pro posluchače středního věku se k Taylor vzhlíží jako k zasloužilé veličině, popový trh pro náctileté vířská uznáním a bere Taylor jako jednu ze svých. Seriózní hudební časopisy se k ní chovají s úctou, zatímco bulvární plátky jsou posedlé drby z jejího milostného života. A kdo jiný než Taylor dokázal s tak nenucenou grácií a stylem přinést do světa popu banjo?

Je královnou paradoxu. Zatímco někteří umělci se cítí omezení hranicemi hudby a obrazu, ona nad nimi plavně přeletuje. Kromě toho, že okusila popové vody, složila odvážné rockové melodie, jež rozhýbaly arény, a dokonce experimentovala s dubstepem.

Tato uhrančivá mladá lady kontrastu dokáže v rámci jednoho alba něžně šeptat texty, které přinášejí sladké, dojemné pohledy na lásku a romantiku, a pak chrlít zběsilé chorály pomsty, vzdoru a odsouzení. Je to konvenčně přitažlivá blondýnka, která však hraje roli věčného neotesaného outsidera.

V éře mládeži nepřístupných jevištních produkcí interpretů, jako jsou Rihanna a Lady Gaga, Taylor vyčnívá jako čistá, zdravá Američanka – zdrženlivá diva sladká jako jablečný koláč. Jen několik týdnů poté, co její kamarádka Miley Cyrus vyvolala celosvětovou bouři „twerkováním“ na slavnostním předávání cen, se elegantně vyšňořená Taylor dostala na titulní strany po svém, když sdílela mikrofon s princem Williamem a Jonem Bon Jovim na snobské charitativní akci v Kensington Gardens.

A tak rok, který začal jejím líbáním se s Harrym Stylesem, idolem dívčích srdcí z kapely One Direction, na Manhattanu, skončil tím, že si dala „placáka“ s následníkem anglického trůnu. Mezitím byla na obálce vlivného magazínu *New Yorker* označena za „největší popovou hvězdu na světě“. Ke kakofonii chvály se přidal i respektovaný – a poměrně seriózní – hudební měsíčník

Rolling Stone. V hodnocení jejích vystoupení během turné *Red* se list rozplýval: „Vidět Taylor Swift naživo v roce 2013 je totéž jako vidět koncertního mistra při vrcholném výkonu.“

Navenek se Taylor chovala sebevědomě a tvářila se, jako by všechny tyto zážitky byly prostě běžnou součástí života. Tam uvnitř však stěží mohla uvěřit, do jak vzrušujících obrátek se její život dostal. Její současnost je na hony vzdálená světu, v němž vyrůstala.

PRVNÍ KAPITOLA

Jak jiné to všechno mohlo být... Taylor Swift původně vůbec neměla být zpěvačkou a skladatelkou; měla se stát burzovní makléřkou. Rodiče jí s ohledem na kariéru v byznysu, kterou si pro ni naplánovali, vybírali dokonce i křestní jméno. Její matka Andrea zvolila pro svou holčičku jméno genderově neutrální, aby až vyroste a bude se ucházet o práci ve finančním sektoru, který je doménou mužů, nikdo předem nepoznal, zda jde o muže nebo ženu. Byl to plán motivovaný nejlepšími úmysly, na jeho realizaci však nikdy nedošlo. Naopak – miliony a miliony fanoušků po celém světě budou spolehlivě vědět, jakého pohlaví je Andreina prvorozená, aniž by se s ní kdy setkali.

Ve své nahrávce „The Best Day“, která dojemně evokuje dětství plné úžasu, zpívá Taylor o svém „skvělém“ otci, jehož „síla mě dělá silnější“. Tím skvělým otcem je Scott Kingsley Swift, který vystudoval obchod na University of Delaware, kde bydlel v koleji Brown. Našel si tam řadu přátel, mezi nimiž byl i Michael DiMuzio, jehož profesionální dráha se později zkrřížila s Taylorinou. Scott vystudoval s vynikajícím prospěchem a v podobně

působivém stylu se pustil do budování své kariéry. Podnikatelský talent možná i podědil, protože ve finančnictví pracovali i jeho otec a dědeček.

Scott založil vlastní investiční firmu s názvem Swift Group, která pod záštitou společnosti Merrill Lynch nabízela jasné a dobře informované finanční poradenství. K této světově proslulé společnosti se přidal v 80. letech a rychle stoupal v kariérním žebříčku, až se nakonec stal prvním viceprezidentem. Často pracovně cestoval a právě na jedné takové cestě se v texaském Harrisu potkal s o šest let mladší Andreeou Gardener Finlay. Pracovala jako marketingová manažerka v reklamní agentuře a ani jí nechybělo odhodlání a motivace.

Přestože oba zjistili, že mají mnoho společného, Andrea byla orientovaná víc na svou kariéru než na myšlenky na manželství, když jí Scott poprvé zkřížil cestu. Musela tvrdě pracovat, aby pronikla do finančního byznysu, který byl koncem 70. let téměř výhradně mužskou doménou. Přesto to dokázala a měla nárok cítit nesmírné zadostiučinění. Jak Taylor později řekla v televizním interview, její matka, než poznala Scotta, měla „vlastní kariéru, žila sama“ a byla finančně nezávislá. Tato dimenze matčiny minulosti v Taylor vzbuzovala vůči Andree respekt a formovala i její vlastní přístup k práci a životu.

Protože Andrea tak tvrdě pracovala a byla tak silná, nehodlala povolit v tahu na branku. Scott si však našel cestu k jejímu srdci a rychle se do sebe zamilovali. Brali se v Texasu 20. února 1988, ale přestěhovali se do Pensylvánie a usadili se ve West Reading v Berks County. Poté, ve svých třiceti letech, Andrea zjistila, že je těhotná. Její prvorozená se narodila 13. prosince 1989 ve Wyomissingu. Dostala jméno Taylor Alison a velmi brzy se začala projevovat jako osobnost předurčená k hvězdné slávě. Už několik hodin po narození udělala holčička na zaměstnance

nemocnice velký dojem. Pediatr Andree řekl: „Je to opravdu spokojené miminko, ale přesně ví, co chce a jak toho dosáhnout!“ Andrea tehdy přemýšlela, o čem ten člověk proboha mluví. Jak může rozpoznat osobnost jen pár hodin starého dítěte? Časem musela přiznat, že jeho popis byl za všechny peníze.

Pro ty, kteří věří na „pořadí narození“ – teorii, podle níž je podstatná část vašeho charakteru a životních prožitků určována pořadím, ve kterém jste se narodili do své rodiny: jako první, prostřední, poslední dítě nebo jedináček – má Taylořin status prvorozené rozhodně smysl. Prvorození si užívají nepřetržité pozornosti svých rodičů, dokud nepřijde sourozenec. Typickými vlastnostmi prvorozených je výrazná snaha zavděčit se a zvýšená tendence podřídit se pravidlům. Zároveň je však také u prvorozených pravděpodobné, že v krizových situacích projeví odpovědnost nebo vůdčí schopnosti.

Dokážou být starostliví a pečovat o druhé, bývají však zmítáni návaly sebekritiky a žárlivosti – emocí, které se v nich poprvé zažehnou v den, kdy si uvědomí, že již nejsou jediným dítětem v domácnosti, a vidí, že se o pozornost a náklonnost rodičů budou nadále muset s někým dělit. Astrologové připisují Taylořinu hvězdnému znamení Střelce smíšené rysy. O těch, kdo se narodili v tomto znamení, se říká, že jsou pozitivní, upřímní, velkorysí a překypují charismatem. Méně pozitivní už je, že mohou být i lehkomyšní, povrchní a netaktní. Mezi slavné Střelce patří také Nicki Minaj, Jimi Hendrix, Frank Sinatra a Brad Pitt.

Taylor zpočátku žila na jedenáctiakrové farmě, kde se pěstovaly vánoční stromky a která byla v minulosti majetkem Scottova otce. Tato plantáž ve městě Cumru poskytovala rodině nezanedbatelný příjem navíc a umožňovala jim žít ve stále větším luxusu, jak Taylor vyrůstala. Jí samotné farma připadala obrovská. „A bylo to to nejkouzelnější a nejúžasnější místo na světě,“

řekla. Mohla tu volně běhat a popustit uzdu své fantazii, což se ukázalo jako klíčové pro její emocionální a kreativní rozvoj. Zatímco v některých mladých lidech dětství veškeré umělecké ambice zadusí, v Taylor dětství sny živilo a podporovalo. Julia Cameron ve své inspirativní knize *Umělcova cesta* přesvědčivě nastiňuje, jak důležité je to pro každého mladého tvůrce. Kdyby byly Taylořiny sny zmařeny ještě v dětství, mohla by docela dobře skončit ve finančnictví, jak si její rodiče původně představovali, jako další umělecký talent, který propadl sítem.

Ve třech letech přibyl Taylor mladší sourozenec – bratr Austin, který se narodil 4. března 1993. Dva roky po jeho narození se Andrea rozhodla odsunout svoji kariéru na vedlejší kolej a plně se věnovat dětem. Na Taylor měla i nadále velmi silný vliv. „Důsledně mě vedla k logičnosti a praktičnosti,“ řekla Taylor. „Vychovávala mě velmi silná žena a já myslím, že právě to je jeden z hlavních důvodů, proč nechci dělat nic polovičatě.“ Své rodiče Taylor vnímá jako protiklady, jež se ovšem vzájemně vyvažují. Protiváhou racionální Andrey, jež stojí vždy nohama pevně na zemi, je Scott, kterého Taylor charakterizuje jako „velkého mazlivého medvídka, který mi říká, že všechno, co dělám, je dokonalé“. Zatímco Andreu označuje za „realistickou“, Scott je podle ní optimista „s hlavou v oblacích“.

Nejde však o věčně zasněného sluníčkáře, který poloprázdnou sklenici vidí poloplnou: jeho finanční know-how Taylor velmi pomohlo, zvláště poté, co se stala slavnou. „Jako byznysmen je skvělý,“ řekla. Přestože její rodiče už měli pro Taylor naplánovanou finanční kariéru, ona měla jiné představy. Ve třech letech začala zpívat, a dokonce předvedla působivé ztvárnění vokálně složité klasiky „Unchained Melody“ od Righteous Brothers. Užívala si prozpěvování písňových textů a zjistila, že má vynikající

paměť na slova i melodie. Když ji Scott s Andreou vzali do kina, cestou domů zpívala písničky ze soundtracku, protože jí texty i melodie uvízly v paměti na první poslech. V rozhovoru pro *Daily Mail* Taylor řekla, že její rodiče byli z její muzikantské paměti „vykolejeni“. „Hudbu jsem v hlavě dokázala udržet líp než cokoli jiného,“ dodala.

Odkud se toto kouzlo vzalo? Abychom vypátrali muzikální talent v rodokmenu, musíme přeskočit ob generaci k Taylořině babičce z matčiny strany, Marjorii Finlay. Charismatická a energická Finlay se stala úspěšnou operní pěvkyní, obdivovanou v mnoha zemích po celém světě. Prováděla se za muže, kterého jeho práce v ropném průmyslu zavedla do nejrůznějších končin světa. Vystupovala proto nejen v Americe, ale i v Singapuru nebo Portoriku.

Deset let poté co Marjorie přivedla na svět Andreu, se jejich rodina usadila v Americe. Zde se jí naskytla celá řada nových příležitostí včetně členství v Houston Grand Opera. Objevila se v muzikálech operního zaměření – mimo jiné to byl Rossiniho *Lazebník sevillský* nebo Smetanova *Prodaná nevěsta* – i v dalších, více mainstreamových produkcích, včetně Bernsteinovy *West Side Story*. Stala se také televizní moderátorkou. V Latinské Americe moderovala přední televizní varieté s názvem *The Pan-American Show*. Byla to temperamentní a občas i komicky působící dáma. Taylor magazínu *Wood & Steel* řekla, že španělština její babičky byla tak špatná, že se stala zdrojem obveselení některých diváků, kteří ji považovali za „zábavnou k popukání“.

Její charisma po ní podědila její vnučka. Scott si povšiml několika podobností, jež jeho tchyni a Taylor spojovaly. „Ty dvě měly v sobě nějaké kouzlo. Sotva vešly do místnosti, hned si zapamatovaly jména všech přítomných,“ řekl. „Taylor má s Andreinou matkou společnou i grácii a fyzickou konstituci. Andreina

matka Marjorie měla ten jedinečný dar, že jakmile se někde objevila, všichni do jednoho si ji okamžitě zamilovali.“ Taylor, která si pamatuje „rozechvění“ z babiččina zpěvu, si také všimla Marjoriina charismatu – a rozhodně se jí to zalíbilo. „Když vešla do místnosti, podíval se na ni každý bez rozdílu,“ řekla Taylor *Sunday Times*. Pro malou Taylor byl onen „šmrnc“, který v Marjorii identifikovala, něčím, co mnohé děti u dospělých hledají. Díky tomu byla její babička, jak Taylor uvedla, „jiná než všichni ostatní“. A dívka chtěla být právě taková.

Navzdory tomuto talentu pro showbiznys, který Taylor podědila, však vyrůstala ze zdravého rodu. Swiftovi jsou katolická rodina. Taylor navštěvovala předškolní zařízení v Alvernia Montessori School, kterou provozují jeptišky. „Vždycky ráda zpívala,“ řekla listu *Reading Eagle* ředitelka školy sestra Anne Marie Coll. Swiftovi byli pravidelnými návštěvníky kostela a bohoslužby umožnily Taylor získat ještě více zkušeností se zpěvem, když se připojila ke sboru. Když jí bylo šest let, začala Taylor hudbu seriózně poslouchat. První interpretkou, která upoutala její pozornost, byla LeAnn Rimes, country-popová zpěvačka, jež se proslavila ve věku 14 let.

Swift se musela vydat vlastní cestou, aby objevila kouzlo Rimes, protože tento druh hudby se u Swiftových doma běžně neposlouchal. Andrea byla třeba příznivkyní rockovějšího soundu, například kapely Def Leppard. Taylor říká, že je matka hodně poslouchala, když s ní byla těhotná. Swiftovi však byli „z hlediska hudebního vkusu nevyhraněná rodina“, což znamenalo, že Taylor si v tom všem mohla najít své vlastní místo. „LeAnn Rimes byla mým seznámením s country hudbou,“ řekla pro *Guardian*. „Její první album jsem dostala, když mi bylo šest. Opravdu se mi líbilo, jak dokázala dělat hudbu a vybudovat si kariéru v tak mladém věku.“

Oblíbila si i další umělce, například Shaniu Twain a kapelu Dixie Chicks. Poté se pustila do zkoumání historie country music a dostala se dostatečně hluboko, aby ke své radosti objevila starší interprety, například Patsy Cline a Dolly Parton. „Pobláznily“ ji, jak sama řekla, sound a „výmluvnost“ tohoto žánru. „Dokázala jsem se s tím ztotožnit. Vlastně vám ani nedokážu říct proč. U mě je to instinktivní.“ Když jí bylo deset let, překypovala obdivem ke zpěvačce Shanie Twain. Na Taylor udělala dojem její nezávislá povaha a skutečnost, že „napsala všechny své songy“. Časopisu *Time* řekla: „To pro mě tolik znamenalo, dokonce už v deseti letech. Šlo prostě o to vědomí, že ty příběhy, které v těch písních vyprávěla, byly její.“

Mezitím Taylor pokračovala v předvádění záblesků stejné hvězdné kvality, jakou se pyšnila její slavná babička. Možná, že svoje charisma Taylor zdédila přímo po ní. Andrea si dodnes pamatuje, jak aranžovala rodinné fotografování na vánoční přání, když bylo Taylor pět let. Andrea v rozhovoru pro časopis *Sugar* vzpomínala, jak její dcera na snímcích „skutečně pózovala“. Dokonce prý natolik působivě, že se fotograf zmínil, že by Taylor mohla v Los Angeles udělat kariéru jako dětská modelka. Andrea si byla plně vědoma rizikového potenciálu této branže a usoudila, že nechce, aby se její holčička vydala právě **touto cestou**.

Namísto toho Taylor pokračovala v cestě spíše umělecké – nikoli však výhradně hudební. V rozhovoru pro *Washington Post* řekla, že se pro ni odmala stalo posedlostí psaní. „Psaní je pro mě v podstatě přirozenost,“ řekla. „Píšu pořád.“ Tato její posedlost začala fascinací poezií a „snahami vymyslet dokonalou kombinaci slov s dokonalým množstvím slabik a dokonalým rýmem, aby to na stránce přímo zasvítilo“. Stejně jako u hudby zjistila, že básně, které čte, jí v paměti zůstanou; opakovala si chytlavé

rýmy, které četla, a pak se pokoušela přijít na své vlastní. Ve škole v hodinách angličtiny si mnozí Taylořini spolužáci zoufali, když je učitel požádal, aby napsali vlastní báseň. Ne tak Taylor. Bez větší námahy napsala tři stránky říkanek. Mnohé z nich byly docela působivé.

Ve čtvrté třídě se přihlásila do celostátní básnické soutěže s vlastním výtvozem nazvaným *Monster In My Closet*. **Byla** nesmírně nadšená představou, že bude soutěžit. Některé z veršů zněly: „V mé skříni je monstrem a já nevím, co mám dělat / Viděls je někdy? / Už se na tebe někdy vrhlo?“ Báseň byla mnohem delší a Taylor ji zvolila po důkladném výběru. „Vybrala jsem tu nejvtipnější, co jsem našla; nechtěla jsem zapůsobit příliš temně,“ řekla. Z vítězství byla nadšená a „naplno“ začala stavět na úspěchu při psaní stále působivějších veršovánek.

Milovala také příběhy; četla například *The Giving Tree*, dětskou obrázkovou knížku, kterou napsal a ilustroval Shel Silverstein. Dílko vydané poprvé v 60. letech 20. století je příběhem o stromu a chlapci, kteří se stali přáteli. Taylor si také oblíbila **sérii *Amelia Bedelia***, kterou psala Peggy Parish a později její synovec Herman Parish. Příběhy se staly její vášní; ráda je poslouchala i vyprávěla. „Netoužila jsem po ničem jiném než příběhy vyprávět i jim naslouchat,“ řekla novinářce a moderátorce Katie Couric. „Svoji mámu jsem doháněla k šílenství,“ dodala. Obvykle odmítala jít spát, pokud jí nepřečetli nějaký příběh. „A vždycky jsem chtěla slyšet nový,“ uvedla. Tato čtení zažehla v dívce kreativní jiskru. Andrea vzpomínala, jak Taylor jako dítě „stále psala“. Věří, že kdyby se její dcera neprosadila v hudební branži, zkusila by se stát spisovatelkou nebo novinářkou. Je docela dobře možné, že na to první ještě dojde. O jedněch dlouhých letních prázdninách totiž Taylor dokonce napsala román. Těch 350 stránek sice sotva rozpracovala, ale ani ona nevyhloučila, že dílo jednoho

dne zveřejní, takže Swifties si její příběh možná ještě přečtou. O pozornost ani koupěchtivé zájemce by nouzi neměla.

Čtenáři by neměli být překvapeni, pokud se ukáže, že její román má i svou chmurnou stránku. Jako malá si často vymýšlela imaginární rozhovory a scénáře, v nichž vystupovaly mrtvé veverky a ptáci, které v okolí jejich domu zabily toulavé kočky. Tyto morbidní momenty naznačují temnější stránku jejího charakteru skrývajcí se za fasádou bezproblémové americké blondýny. Psala také povídky, což udělalo dojem na její učitele, kteří se domnívali, že má vyjadřovací schopnosti výrazně rozvinutější, než je pro její věk typické. Za svou kreativní představivost vděčí svému dětství na farmě obklopené plantážemi vánočních stromků. Vzpomíná, jak tam stačilo vyběhnout ven a mohla „vytvářet příběhy a pohádky z každodenního života“.

Farma malé Taylor poskytla i první příležitost k seznámení s opravdovou prací. Byla pověřena poměrně netypickým úkolem – sbírat ze stromků vejíčka kudlanek. Byla to důležitá práce, protože bylo třeba zabránit zamoření okolních domů tímto hmyzem. Chodila proto po plantáži a snažila se vejíček odstranit co nejvíc. Význam tohoto úkolu jí naplno došel, když jednou zapomněla stromky zkontrolovat a v okolí se začaly líhnout kudlanky. „Byly jich statisíce,“ vzpomínala během rozhovoru s Jayem Lenem v pořadu *The Tonight Show*. „A protože tam byly malé děti, lidé to nemohli zabít, protože by jim zkazili Vánoce.“

Navzdory nehodám, jako byla tato, byla v dětství jen zřídka kdy důrazněji trestána – většinou proto, že bývala sama sobě tím nejtvrdějším kritikem uplatňujícím sebekázeň. „Když jsem jako malá zlobila, posílala jsem sama sebe do svého pokoje,“ řekla **pro *Daily Mail***. Andrea nebyla žádná měkkota – to ani zdaleka – ale nechtělo se jí Taylor trestat, protože její dcera na sebe byla „tak tvrdá“. Taylor tehdy ještě nevěděla, čím se chce žít,

až vyroste. Často lidem říkala, že se stane burzovní makléřkou, ale přiznává, že navzdory rodinné tradici v této sféře ani pořádně nevěděla, co to znamená. Její kamarádi snili o tom, že se stanou baletkami nebo astronauty. „A já pořád: ‚Budu finanční poradce,‘“ vzpomíná Taylor.

Přizpůsobit se realitě venkovského života představovalo pro Scotta a Andreu jistý tlak – zvláště pro Scotta, jenž byl nucen existovat v příkře protikladných světech: přes den vysoce výkonný finanční manažer ve městě, večer venkovská nádenička. Pokud šlo o Taylor, té život na venkově jen prospíval. Jezdila na ponících přírodou, vozila se na traktorech, stavěla si skryše na seníku, toulala se po ovocných sadech a ochočovala si jako mazlíčky mláďata mnoha lesních tvorů. Láska k přírodě a život v sepětí s ní v následujících letech ovlivnily její hudební tvorbu. Momentálně to však mělo vliv hlavně na její vzhled – po farmě pobíhala neupravená a věčně rozzcuchaná. Taylor se už nechala slyšet, že je ráda, že žila v „prostoru“, kde mohla být „bláznivým dítětem se zacuchanými vlasy“.

Když se blížila k milníku dětského věku – desátému roku – rozšířila obdivovatelka country Taylor svůj hudební vkus o pop – nebo se o to alespoň snažila. Mezi interprety, které poslouchala, patřily Natasha Bedingfield, Spice Girls a kapela Hanson. Náznaky těchto tří směrů lze slyšet na jejím čtvrtém studiovém albu *Red*. Poslouchala také Backstreet Boys a Britney Spears, a společně se svou kamarádkou chystala choreografii svých tanečních kreací podle jejich největších hitů. Pop nebyl pro Taylor láskou navždy, ale dokud to trvalo, byla to zábava.

V deseti letech se rozhodla, že chce vystupovat. Měla už za sebou role v malých lokálních produkcích, včetně mužské postavy jménem Freddy Fast Talk v jedné takové hře. Pro Taylor nepředstavoval fakt, že to byla mužská postava, a navíc **záporná**,

žádný problém. „Řekla jsem si: ‚Obléknu se jako kluk; chci tu píseň zpívat,‘“ prohlásila. Další impulz tímto směrem přišel, když viděla místní dětské divadlo Berks County Youth Theatre Association (BYTA) uvádět klasiku Roalda Dahla *Karlík a továrna na čokoládu*. Představení ji nadchlo a cítila, že ji to táhne na pódiu. Během několika dní se vrátila do divadla na konkurz na roli v připravované inscenaci *Annie*. Zapůsobila natolik, že byla přijata do souboru. Tam se setkala s dalšími mladými lidmi, kteří s ní měli společný jeden důležitý rys: touhu hrát a uspět. Bylo v tom spousta soutěživosti a někdy i žárlivosti, ale alespoň snahy těchto dětí Taylor motivovala k neustálému zlepšování a neustávajícímu soustředění na výkon. Právě v těchto zdech se pěstovaly Taylořiny ambice.

Časem zjistila, že jí v divadle hraje do karet hned několik věcí: za prvé byla vysoká, takže mohla dominovat jevišti, jak to vyžaduje hlavní role. Když se tam však objevila poprvé, považovala svoji výšku za nevýhodu – mezi svými vrstevníky vyčnívala a cítila se trapně. To jen podpořilo úzkosti, které zpočátku pocítovala. Naštěstí se jí přesto podařilo získat roli v *Annie*, i když nijak významnou. Podle jednoho zdroje se zapojit do produkce povedlo prakticky každému, kdo se zúčastnil konkurzu.

Důvěra, kterou čerpala ze svých zkušeností nabytých v *Annie*, jí pomohla získat její první hlavní roli ve známém muzikálu *Za zvuků hudby*. Do role se pustila suverénně – natolik, že oproti běžným postupům BYTA nebyla polovinu víkendových představení alternovaná a namísto toho se objevila ve všech. Poté získala další hlavní roli Sandy v divadelním ztvárnění *Pomády*.

Když vystupovala s písněmi Sandy, zjistila Taylor, že její vokály zní výrazně country. „Nic jiného jsem neposlouchala, takže si myslím, že to bylo tak nějak přirozené,“ řekla pro kanál Great American Country. Odsud se odvíjela i další dějství jejího příběhu:

avedla, že se právě tam rozhodla, že „country hudba je to, co potřebuji dělat“.

Po celou tu dobu vážně uvažovala o tom, že se prosadí v muzikálech. Cestovala do New Yorku na konkurzy na role v broadwayských i jiných produkcích. Její hlasový pedagog Kirk Cremer se stal pro tyto případy jejím neoficiálním manažerem. Nechal si udělat její profesionálně vypadající portrétové album a doprovázel ji na konkurzy na Manhattan. Během rozhovoru pro *Inquirer Entertainment* vzpomínala, jak „stála ve frontě na dlouhé chodbě se spoustou lidí“. Později, už zase ve svém rodném městě, přijala další hlavní roli v produkci *Bye Bye Birdie*. V této hře dostala roli Kim MacAfee, která je tajně zamilovaná do rockové hvězdy. Tato hra byla méně úspěšná než její předchozí vystoupení a produkce byla provázena řadou problémů. Tehdy už však byla Taylor rozhodnutá, že její budoucnost je country music, a tak se se zklamáním dokázala vyrovnat.

Počínaje tímto uvědoměním zahájila Taylor proces, který ve stále objemnější podobě pokračuje dodnes: vyhledávala příležitosti, aby mohla zpívat své oblíbené písně před živým publikem. Začalo to karaoke, zpočátku pomocí vlastního karaoke zařízení domovského divadla. Vybírala si písničky, které se jí líbily, a zpívala je svým kolegům na večírcích, což si užívala tolik, že to pro ni byla ta „nejmilejší věc na světě“. Za její karaoke vystoupení se jí dostávalo hojné chvály. Jednoho večera, když tam Taylor stála a vyzpěvovala další country klasiku, kdosi oslovil její matku a řekl, že by se tím měla Taylor živit. Touto myšlenkou se Taylor a její rodina zaobírali stále víc.

Potřebovala se prostě dostat dál a zpívat novému publiku. Jedním z míst, kde se objevila, byl Pat Garrett Roadhouse, kde se účastnila soutěží v karaoke. Tento zakouřený bar nebyl pro dívky

v předpubertálním věku zrovna nejvhodnějším místem, ale její rodiče chápali, co to pro ni znamená, a dovolili jí jít soutěžit, ani na okamžik se od ní však nehnuli na krok. Ačkoli jistý rodič v BYTA údajně nařkl Taylořiny rodiče, že patří k onomu obávanému druhu „rodičů-ctížádostivců“, Taylor jejich povzbuzování považuje spíše za „posilu“ než nátlak.

V rozhovoru pro Country Music Television byla ohledně svého pohledu na rodičovský dohled a nátlak sdílnější. Podle ní prostě říct dítěti, že může být, čím chce, a že by si mělo jít za svými sny, je pouhá polovina procesu. Druhá polovina je opět na rodičích, kteří těmto pocitům musí skutečně věřit. „Mojí rodiče tomu doopravdy věřili,“ řekla. Jasně má ale v tom, že její matka ani otec na ni „nikdy netlačili“. Opravdu, dodala, kdyby tak učinili, byla by prý pravděpodobně mnohem méně úspěšná, **nikoliv více.**

A tak se u Pata Garretta objevovala každý týden. Její rodiče možná ctížádostiví nebyli, zato Taylor ano – a byla na to hrdá. „Držela jsem se tam jako takový otravný ocásek,“ řekla pro *CMT News*. „Nenechala jsem se odbýt. Co kdyby udělali nějakou soutěž v karaoke beze mě... Nedala jsem pokoj, dokud jsem nevyhrála.“ Na kytaru hrála také na mnoha jiných místech, včetně kaváren, a dokonce i na skautských srazích.

Vytrvalost se jí vyplatila a další úspěchy na sebe nedaly dlouho čekat. Při jedné významné příležitosti vyhrála karaoke soutěž se zpěvem písně LeAnn Rimes „Big Deal“. Součástí ceny za vítězství byla možnost vystupovat jako „předskokan“ legendy country music Charlieho Danielse. Mnohdy nepřiliš početné publikum svých karaoke vystoupení Taylor ohromovala, nyní začala cílit na obecnostvu širší. Vysoko na jejím cílovém seznamu byly sportovní týmy, které potřebovaly někoho, kdo by na jejich zápasech zpíval státní hymnu. Místní baseballový tým Reading